

[Agnete Laustsen]

ved hr. Baadsgaard også udmærket godt. Man kan altid selv vurdere, hvor meget behovet er her og nu.

Derfor er forslaget, som jeg sagde, også delt op i flere afdelinger: de øjeblikkelige problemer og de mere langsigtede problemer. Det er dem, vi har brug for stødpudefonden til, og det er også derfor, jeg peger på, at jeg synes, den solidariske løsning er rimelig: at samtlige de sociale boligselskabers afdelinger op til 1. januar 1985 bidrager til en sådan stødpudefond.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Det giver mig anledning til at spørge fru Agnete Laustsen, hvad meningen egentlig er med de meget kryptiske bemærkninger, den konservative ordfører fremsatte heroppefra, for jeg forstår, at hr. Baadsgaard har ret, når han siger, at en forøgelse af rammen faktisk er noget, der medfører offentlige besparelser. For det første: er det sådan, at man nu i det konservative folkeparti er imod offentlige besparelser ved denne ordning? For det andet vil jeg spørge, hvad der egentlig er den indholdsmæssige forskel på det, fru Agnete Laustsen kalder problemerne her og nu, altså de kortsigtede problemer, og så de langsigtede problemer, som skal løses af denne fond. Er forskellen simpelt hen ikke den, at de såkaldt langsigtede problemer er fuldstændig de samme som de kortsigtede problemer? Vi kan bare forudse, at de slår ud i lys lue, og at de byggerier, der er tale om dér, måske først står på falltittens rand om 1 eller om 1½ år. Er der nogen som helst indholdsmæssig forskel? Og hvad er egentlig grunden til at behandle det samme problem med to forskellige midler, hvis man kunne løse det hele på en måde, som staten oven i købet sparede penge på?

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne spørge fru Agnete Laustsen, om det ikke er rigtigt, at det foreliggende forslag nærmest i sin konsekvens er et statsligt besparelsesforslag, og at det, man gør, altså er noget, der er nøjagtig lige så tilfældigt, som hvis man f.eks. havde sagt, at alle danskere med en bestemt hårfarve skulle be-

tale en særskat til løsning af nogle bestemte problemer, for det er jo det, man gør. Jeg vil gerne spørge fru Agnete Laustsen, om det ikke er fuldstændig urimeligt, at staten her laver et forslag, som faktisk udmønter sig i statslige besparelser, under påskud af at ville løse nogle boligsociale problemer og samtidig efter et fuldstændig tilfældigt kriterium udtager en række mennesker og pålægger dem en særskat, som de skal indbetale, samtidig med at staten sparer penge. Er det ikke en asocial måde at gøre det på?

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Må jeg til begge spørgere med hensyn til besparelserne sige – og det fremgår jo også klart af lovforslaget – at der kan være tale om en kortsigtet besparelse, men det er lige så klart fremhævet i bemærkningerne til forslaget, at det bestemt ikke er tilfældet på længere sigt. Det har naturligvis ikke med dette forslag nogen sinde været tanken, at det skulle være en statslig besparelse, men der ligger to ting i det – og nu kan jeg næsten ikke blive ved med at gentage mig selv – nemlig dels de meget presserende problemer, som jeg siger skal løses her og nu ved en omprioritering, dels de problemer, som vi alle sammen må se i øjnene måske ikke er overvejende presserende lige i dette øjeblik, men som vi desværre ved bliver det om ganske kort tid, og som skal løses ved en – og det er jo mildest talt en udgift for det offentlige – decideret mulighed for lån såvel fra staten som fra Landsbyggefonden.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det bliver så sidste omgang med korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg kan være enig med fru Agnete Laustsen i den betragtning, at der bliver tale om besparelser af utrolig kortsigtet karakter, hvis man gennemfører det, der her foreligger, i sin helhed, for så vender alle problemerne tilbage i form af forøgede offentlige udgifter, ligesom de har gjort det alle de andre gange, hvor man har lavet umulige lappeløsninger. I den forstand kan fru Agnete Laustsen have